

Κῆμα. — ἡ Ζηλειμένη Βασκοπούλα με τὸν Ἀρεμοστρόβιλον. Ἑλληνικὴ Ναυαρχίδα, Κρητικὸν Ὀπάσαν, Μολιθὴν καὶ Ἡραϊστον — ἡ Βασιλίσα Μαρτὰ με τὴν Ἰωάννην Μαρκετή, Ἐλαιὰν τῆς Λευκάδος, Ναυοικῶν, Κόρη τῆς Θαλάσσης καὶ Ἀκτίνα Χαράς. — τὸ Παρασοῦλι με τὸν Ἡραϊστον, Κολομβίαν, Ἀγγορολογιότατον, Ἀσε-με-κάτω καὶ Ὀμιχλὴν τῆς Ἀγίας — ἡ Ἐλαρὰ Ἄκατος με τὸ Ρόδον τῶν Ἀλλεων, Ροβέρτον Γυσιάρδον καὶ Ἐρσθρὸν Καμέλιαν — ὁ Κόδρος με τὴν Ἄνραν τῶν Ἀρίωνος, Κόρη τῶν Βουνῶν, Ταπεινὸν Ἴον καὶ Ἀργίον Μάρτην — ὁ Ἀσπιτὴρ τῶν Πορτῶν με τὸν Παρρασόν, Ἄνθος τῶν Παρρασῶν, Μοῦσαν τῆς Αστρονομίας καὶ Ἀγροποῦν Δράκοντα. — ὁ Ἐμπροδοκλῆς με τὴν Ἰπποδαμῆστρα, Ἄνραν τῶν Ὀρφῶς, Ἀγαθὴ, Μέλινα Διάβολον καὶ Ἀφροίμε- κῆμα. — ἡ Ἐρμὴ Σύλλα με τὴν Ἀργίαν Ἀρτέμιδα, Ἰπποκρίτην τῶν Ἀθηναίων, Γλυκεῖαν Ἐλπίδα, Ἀγγὴν Φιλίαν καὶ Τροχαγροπόπολον. — ὁ Βρετανικὸς Ἀσπιτὴρ με τὸν Δῶν Κολοκῦθαν Πάτερρον, Κάταστρο Ἀρῆα καὶ Ἀστέρα τῶν Πορτῶν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι: στέλλει ἡ Διάπλις πρὸς τοὺς φίλους της: Λοΐαν (προτιμῶ εἰς πῶρον λόγον τὰς περιγραφὰς τῶν ἐκδρομῶν) Βράχον τῆς Νεραμπιτίνας (ἀχ! μοῦσκε τὸ αἶμα ἢ πρωταπριλιά σου) Ν. Διπυλαρῶν (τὰς ἐδέχθη). Ἀστέρα τῶν Βεγά (σήμερον βλέπεις πόσον ἔχεις ἔδοικον νὰ παραπονήσαι καὶ πόσον ἐλήφθησαν ὑπ' ἔφει αἱ ἐπιστολαὶ σου) Σφιγγὰ τῶν Θεῶν, Ἡσυχὸ Ἀεράκι (ἢ ἀπάντησις μου τῶρα πλέον εἶνε περιττή, ἔ;) Ἐξορίστον Ἑλληνίδα (μετὰ χαρᾶς μου εἶδα τὰ τῆς Ἰδρύσεως τοῦ Συλλόγου σου) νὰ τον ἀναμῆσαι ἢ Ἀρᾶσις καὶ νὰ προσπαθήσεις νὰ δικαιολογήσῃς τὸν ὄνομα του) Μιχαὴλ Παρασοῦλην (ἐχάρην διὰ τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πατρὸς σου ὄχι, τὰ ἄκρα τῶν Μ. Μυστικῶν δὲν κόπονται) Πάλλουσαν Καρδίαν (εὐχόμεναι νὰ σε ἀφήσῃ γρήγορα ἢ ἰμπερούνηκα καὶ νὰ μου γράψῃς ὅπως πρῶτα συχνὰ: ὁ μεθ' οὗ ζητεῖς ἀνταλλαγὴν, δεῦν εἶνε πέτος συνδρομητῆς μου) Ἄν τῶν ἔξω (ἔχει ἀρκετὴν χάριν τὸ ποιημάτακι σου: ἀλλὰ κάπου κάπου ἢ στιχογραφία εἶνε βεβιασμένη) π. χ. καὶ ἐν τούτοις θέλ' νὰ δεῖγῃς πηγαίνει ἐκεῖ ἀπόστορος χάριν τοῦ μέτρον;) Δημητρίον Πανδοῦστον (ἐν τὸς ἀνοικτοῦ φακέλλου με πεντάλεπτον γραμματόσημον: ὁ ἀδελφός σου πρέπει νὰ μου γράψῃ ὁ ἴδιος, διὰ νὰ τον γνωρίσω) νὰ διαβάσῃς ἄλλην μίαν φοράν τὸν Ὀδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ διότι κάμνει παρατυπίας) Θεαγένην (ἐγὼ θὰ ἐπεθῆμι νὰ μου ἔγραψες καθ' ἑβδομάδα: κάθε τετράδιον ἐντὸς τοῦ φακέλλου του, καὶ τὸ ἐλον ἐντὸς φακέλλου ἀνοικτοῦ μεγαλυτέρου ἢ ὑπὸ ταινίαν) Βιργίνην Ν. Καλαραγὰ (ἐλήφθησαν καὶ μὴ ἀνησυχῆς χαίρω διότι εἰς τὸ σχολεῖόν σου γίνεται τόσος λόγος περὶ ἐμοῦ) Ἐρσθρὸν Θαλάσσαν (βλέπεις, δεῖ ἢ πληροφωρία σου ἐδημοσιεύθη: ἀπαντῶ εἰς τὴν γνώμην σου περὶ τῶν [M] διὰ τῆς ἀποφάσεως τὴν ὅποιαν βλέπεις εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς Ἀλληγορίας) Ἀνθεμίδα (μὰ πῶς σου ἐπέρασεν ἡ ἰδέα δεῖν σε ἀγαπῶσον τὰς ἄλλας φίλας μου; καὶ μὴ εἶσαι παραιοπαιδιά!) Ἐλαρὰ Ἄκατος (ἔστειλα) Φίλιν Μοῦσῆν (βεβαίως εἰμπορεῖς) Σκαφιδάκι (ἔγινε καλὰ; σὲ συγχαίρω διὰ τοὺς λαμπροὺς βαθμοὺς) Σοφὸν Πιττακὸν (ἔχει καλῶς) Παρρασόν (εὐχαριστῶ πολύ τὴν καλὴν σου μαμμὴν διὰ τὰς ἐπισκεῖς τῆς κρίσεως) Ποητὸν Πρεθῆμα (ἔχεις δικαίον διὰ τὸ ὑπ' ἄρ. 9 Κρυπτογραφικὸν παρελήθη κατά λάθος μετὰ τὸν 3 ὁ ἀριθμὸς 2 [α] ἐντὸς ἀ ἐπαναλαμβάνεται) Τσουχτράν (ἢ γιὰ τὴν σὲ ἀσπάζεται: ναί, μερικὸι δὲν ἀπαντοῦν εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις τῶν Μ. Μυστικῶν, ἐνίοτε δὲ σβῶνουν καὶ καμ-

μίαν ἀπάντησιν, ἀρ' οὗ τὴν γράφουν καὶ δὲν τοὺς ἀρῶσι) Ὀλίην τὸν Γριπέα, Ἀγροποῦν ἀνταφυλλίαν (μ' εὐχαριστῆσαι πολὺ που οἰκονόμησες ὀλίγον καιρὸν διὰ τὸ μου γράψῃς) Ζαππίδα (μὰ ποία εἶνε; δὲν εἴμπορὸς νὰ μάθω τὸν ὄνομά της;) Καρίαν [E] διὰ τὴν ἀφέλῃ ἐπιστολῆν σου, τὴν ἰδέχθην αὐτὴν τὴν φοράν λαμπρὰ ὅσα μὲν ἔστειλες καὶ θὰ δημοσιεύσω) Ὀρλιαν Τερζέστην (ἐλήφθησαν: θὰ μου περιγράψῃς τὴν ἐρετησίην, λειτανείαν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος;) Ἀντιμῶνην (εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὴν κάρταν, καὶ σε συγχαίρω διὰ τὸ γούστὸ τῆς) Χρυσάετον καὶ Ἀδελφούς, Ἀπόστολον Καραπαγαγιώτην (ἐλήφθησαν βλα ἐγκρίως) Στρατηγὸν Ἀντίαν, Μαρίαν Σινυαδινόθ (ἔστειλα ἐκ νέου) Τιμὸν Πολίτην (νὰ μου φιλήσῃς τὰ δάκρυα σου καὶ νὰ προσφέρῃς τὰ σέβη μου εἰς τοὺς γονεῖς σου) Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας (ὄχι) Νικολαὸν Δ. Κωνσταντινίδην (πρωταπριλιά!) Καταλαμβαρδίζηρον (ἔστειλα) Σερνευμένον Πηλιωρίτην (ἔλαβον) Κόδρον [E] καὶ ὁ λόγος σου ὠραῖος καὶ ἡ Μ. Εἰκὼν καλὴ) Βιγλιαν (πάρα πολὺ μ' ἐλύθησεν ἡ εἰδήσις, τὴν ὅποιαν ἤγγουον μου γράφεις: σὲ παρακαλῶ, ἂν γνωρίζῃς, τὰ αἷτια τοῦ δυστυχήματος;) Ἀντίο Μαστέλλο (θὰ προσπαθῆσαι) Ναυαρχον Σάμψων (γράφω μου!) Λευκὴν Καμέλιαν (Γιουλιέττα, ἔ; τί ὄρατι!) Ναυοποῦλον τῆς Ἀνδρόν, Ἄνθος τῆς Ἀνδρόν (τὸ ἔλαβα, ἀλλὰ περιμένε ὀλίγον) Ἑλληνικὸν Αἰθῶνα (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐπισημασίας) Ζητήν, Ἀρσιαν τῶν Βοσπόρων, Ἄρρατον (χαρὰ! χαρὰ!) Κόρη τῆς Θαλάσσης (ἔστειλα: ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα μὲν γράφεις) Φαρίμναλον (εὐχαριστῆσαι τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου σας διὰ τὸ ξεπαθῶμα) Χιονοισμένη Ἑλάτην (εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι: πολὺ ἐχάρην διὰ τὴν ἀνάρτησιν τῆς ἀγαπητῆς σου μαμμᾶς) Κόρη τῶν Βουνῶν ([E] διὰ τὴν καλλιγραφικότητα ἐπιστολῆν) Ἰπποδαμειαν Παπαδοπούλου (ἔγινε καλὰ τὸ ἀγαπητόν μου Ἀφροίμερον Κῆμα; φιλήσῃς μου ὅσα σου παρήγγειλαν καλὰ λόγια δεῖ ἐμέ) Βροτολιγὸν Ἀρην κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 9 Ἀπριλίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἴσους στέλλονται μέχρι τῆς 31 Μαΐου.

219. Λεξιγοφίλος. Στους πρόποδας ἐνδὸς βουνοῦ τὸν πόδα σου ἂν

220. Συλλαβοφίλος. Ἄν θελήσῃς ἕνα γράμμα μ' ἕνα ζῶον νὰ ἐνώσῃς

221. Στοιχειοφίλος. Ἄν ὀλόκληρον μάρφήσῃς, δεῖ ἐμοῦ μέγας θὰ εἶσαι

222. Πυραμῖς. +Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κράτος

225. Ἀναγραμματισμός. Ἄγριόν τι ζῶον εἶμαι

224. Μαινῶδος. * * * * *

225-226. Λογοπαίγνια. 1.—Κατὰ τί ὀνομάζει ὁ ἀνδρεῖος μετὰ τὸ μαρούλι;

227. Κεκορυμμένη Παροιμία. Ὁ Πέτρος εἶνε ὁ ἀμελέστερος τῆς τάξεώς του.

228. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς. Αἱ δευτέραι συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸνομα γυναικὸς ἐπισήμου εἰς τὴν νεοελληνικὴν ἱστορίαν:

229. Φωνενόδιον. σπρ-γλκτ-γν-τα-κ-πδ-γνα-τφ-τυ-νθρν.

230. Ἑλλητισούμφωνον. αση-αι-οιοιο-ααα-ου-σει

231. Γρίφος. Θ Ε Ι Ο Ν Θ

232. Πυραμῖς. +Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν κράτος

233. Στοιχειοφίλος. Ἄν ὀλόκληρον μάρφήσῃς, δεῖ ἐμοῦ μέγας θὰ εἶσαι

61. Ἡ Ἰλνίς τοῦ αἰνίγματος καὶ ὁ Ἰλνίς, διδάσκαλος Πράντος τοῦ Νικίου.—62. Ὁ κύριος Γ. πάσχει ἐκ κωφότητος:

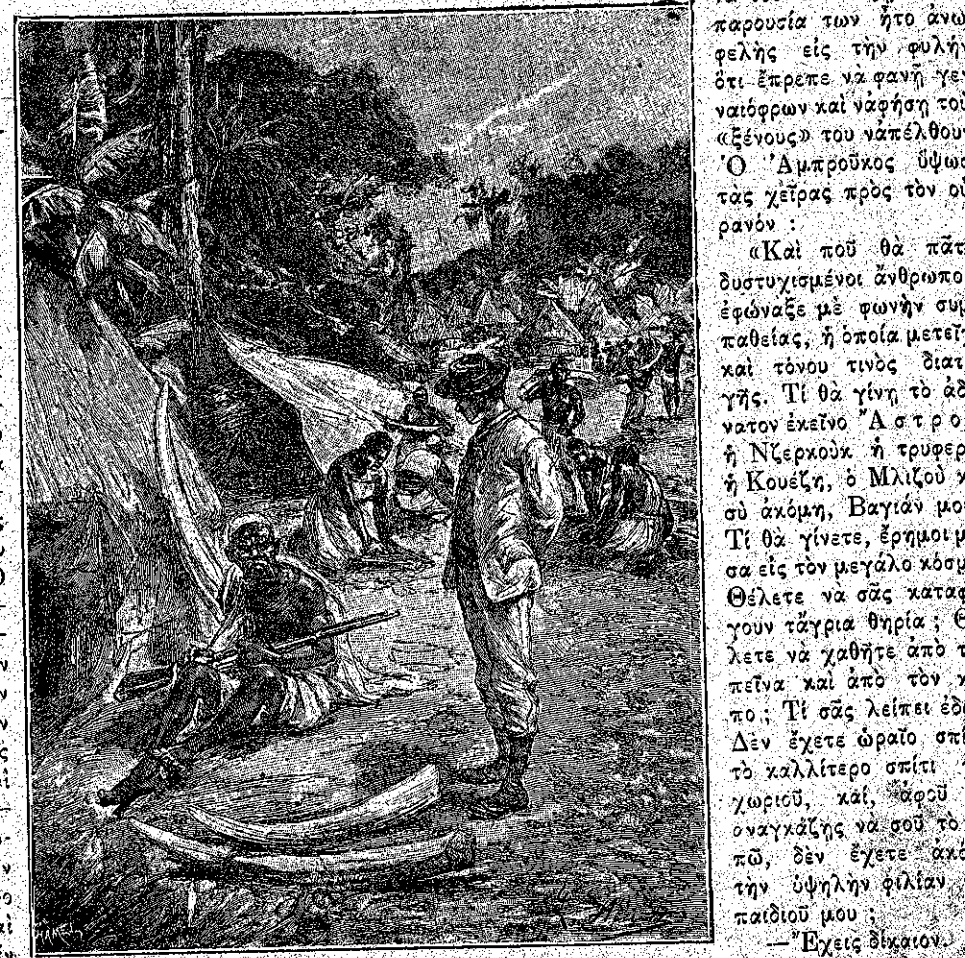
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

ΟΤ ΧΡΥΣΟΘΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐξέφραζε τοιοῦτοτρόπως τὴν γνώμην του περὶ τῆς Κοραλίας, φρονῶν ὅτι αὐτὴ ἐπρεπε νὰ κατέχη τὴν πρῶτην θέσιν μεταξύ ὄλων,

«Περιδιάβζων ἐξῶθεν τῆς σκηνῆς τοῦ νάνου, τὸν εἶδε καθήμενον καταγής...» (Σελ. 134, στήλ. γ.)

μα!... 'Αλλά κάποιος έρχεται. Έχει χάσει να είναι ή 'Αυθή και να γυρεύει μέρτικό!... Έμπρός!!

ΣΚΗΝΗ Β'

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ, ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (βλέπων τον Δημητράκη εισερχόμενο με το γλυκισμα.) 'Α, καλό 'εστον! 'Εσύ είσαι; 'Ελα λοιπόν. Φέρ'το, φέρ'το!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Πάρ'το και κόψε μου το μισό. 'Ελα!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (λαμβάνων το γλυκισμα και εσδιπλώνων αυτό.) Είναι κ ό κ, έ, καθώς είπαμε;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Κόκ. Και ξεύρεις τί φρέσκο που είναι; Σήμερα τ'έχει κάνη. Τά είδε μάλιστα και ο 'Αστύατρος!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ (θαυμάζων το γλυκισμα.) 'Α, μπράβο! περιφημο. Τώρα λοιπόν θα το μοιράσουμε.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ναι! κόψε το.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Στάσου. (Κόπτει το κόκ εις δύο τεμάχια, αλλά με δλας του τας προσπαθείας, τὰ τεμάχια είναι άνισα.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Δέν το έκοψες ίσια' τὸ ένα κομμάτι είναι μεγαλύτερο... 'Ε, και τώρα ποιό θα μου δώσης έμένα;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Ού, καιμένε και σύ, δέν βαρύνσαι! 'Η σπουδαία διαφορά, βλέπεις! Νά, πάρε. (Του δίδει τὸ μικρότερον κομμάτι.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Τί, τὸ μικρότερο έμένα; Δέν το θέλω!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — 'Ελα τώρα, μὴν είσαι παιδί! Πάρ'το!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Δέν το θέλω! ἢ θά μου δώσης τὸ άλλο, ἢ θά μου δώσης και ένα κομματάκι από τὸ δικό σου.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ναι, μὴν τύχη και λιγνέψης!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Μά τί είσαι σύ, που'θά πάρης τὸ μεγαλύτερο; 'Εγὼ θά το πάρω, που'έκαμ και τὸν κόπο να πάγω 'ετὸ Ζαχαροπλαστείο!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τί λόγος!... 'Οχι, εγὼ θά το πάρω, γιατί εγὼ εδίαλεξα κ ό κ. Σὺ ἤθελες φιστίκι.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Φθάνει λοιπόν που'δέν τρώγω τὸ γλυκισμά που ἤθελα' θά φάγω και τὸ λιγώτερο;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Μά δέν είναι λιγώτερο, παιδί μου. 'Ετσι φαίνεται' αλλά είναι πειό γεμάτο από τὸ δικό μου. Για' ιδές καλά.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Τότε λοιπόν, δόσε μου τὸ άλλο.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Μ' ἄφ' οὐ είναι τὰ ίδια, γιατί να σου το δώσω;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Μά γι' αυτό, γιατί είναι τὰ ίδια.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — 'Οχι!

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΤΑ ΠΕΙΝΟΝ ΙΟΝ

Βραβευθέν εις τὸν 5ῶν Διαγωνισμόν τῶν Δύσεων (Ἴδε «Διάπλασις» τοῦ 1898, σελ. 318.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — 'Αν σου βαστῆ ἡ καρδιά!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Μά ἐπὶ τέλους τί θέλεις;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Δικαιοσύνη!

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΟΙ ΑΝΩ ΚΑΙ ΚΩΣΤΗΣ

ΚΩΣΤΗΣ (εισερχόμενος). Ποίος γυρεύει δικαιοσύνη;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (ένθαρρυνθείς εκ τῆς παρουσίας τοῦ ἀδελφοῦ του και προχωρῶν πρὸς αὐτόν.) 'Εγὼ! Νά, άκουσε, Κωστή, αγοράσαμε μαζί με τὸν 'Αντωνάκη ένα κόκ, και 'ετὸ μοίρασμα ἐπάνω ἐμαλώσαμε, γιατί μου δίνει τὸ μικρότερο κομμάτι.

ΚΩΣΤΗΣ. Ποῦ είναι;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. (Παρουσιάζων τὰ κομμάτια.) Ψέμματα! Και τὰ δύο κομμάτια είναι ὁμοια. Τὸ δικό μου φαίνεται μονάχα μεγαλύτερο, μά δέν είναι.

ΚΩΣΤΗΣ. ('Εξετάζων τὰ τεμάχια.) Δέν το πιστεύω. 'Αλλά τελοσπάντων... ἀδελφια εἴσθε. Δέν πρέπει να μαλόνετε 'ετὴ μοιρασιά. 'Ο ένας πρέπει να υποχωρήσει 'ετὸν ἄλλον...

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. 'Οχι, δικαιοσύνη! 'Εγὼ τώρα που'ἤλθε ὁ Κωστής, δέν παραδέχομαι οὔτε τὸ μεγαλύτερο κομμάτι. Θά τα βάλωμε κάτω και θά γίνη καινούργια μοιρασιά. Τὰ ίδια λεπτά ἔδωσε ὁ καθένας, τὸ ίδιο κομμάτι θά φάγη!

ΚΩΣΤΗΣ. Νά δικαιο ἄνθρωπος. 'Υποχωρεῖς, 'Αντωνάκη;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. 'Οχι!

ΚΩΣΤΗΣ. 'Υποχωρεῖς, Δημητράκη;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. 'Οχι!.. Αυτό που είπα.

ΚΩΣΤΗΣ. (Μετ' ὀλίγας στιγμῆς σιωπῆς, μειδιῶν.) Λοιπόν, δέχσθε να δικάσω τὴ διαφορά σας εγὼ;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Ναι.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Ναι, ναι.

ΚΩΣΤΗΣ. — Λοιπόν, ἄφ' οὐ δέν συμβιβάζεσθε σάν ἀδελφια, θά κριθῆτε σάν ξένοι. Καθένας πρέπει να πάρη τὸ ἴδιον ποσὸν γλυκίσματος. Και δια να το ἐξακριβώσωμεν αὐτό, πρέπει να ζυγίσωμεν τὰ κομμάτια. (πρὸς τὸν 'Αντωνάκη.) Δόσε μου ἐδῶ τὸ μῆλον τῆς ἑριδός... ἄ, λάθος! τὸ κόκ ἤθελα να 'πῶ... (λαμβάνει τὰ τεμάχια τοῦ γλυκίσματος.) Σὺ, Δημητράκη, τρέξε 'ετὸ γραφεῖο τοῦ μπαμπά και φέρε μου γρήγορα τὴ μικρὴ ζυγαριά, που'ζυγίζει τὰ γράμματα.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (ἐξερχόμενος μετὰ προθυμίας.) Νά φέρω και τὰ γραμμαρία;

ΚΩΣΤΗΣ. 'Οχι, δέν χρειάζονται.

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΚΩΣΤΗΣ, ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. 'Α, Κωστή μου! δέν ξεύρεις πῶς μάρεσει τὸ κόκ. (Τρυφερῶς.) Κωστάκη μου!... 'Αν ἔκανες καμμία μικρὴ κατεργαριά, να πάρω εγὼ τὸ περισσότερο... θά σου ἔδωνα τὸ μισό!

ΚΩΣΤΗΣ. Και τί θά ἐκέρδιζες τότε;... Θέλεις να με δωροδοκήσης;... 'Α, δέν δωροδοκοῦν ἔτσι τοὺς δικαστάς!... Και σῶπα, μὴν το πῶ 'ετὸ Δημητράκη, και γίνης ρεζίλι. Δικαιοσύνη! Δικαιοσύνη! (βλέπων τὸν Δημητράκη.) 'Α, να και τὰ Σταθμά τῆς Θέμιδος! Προσοχή!

ΣΚΗΝΗ Ε'

ΟΙ ΑΝΩ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. (ἀποθέτων τὴν ζυγαριὰν ἐπὶ τῆς τραπέζης.) 'Εμπρός λοιπόν!

ΚΩΣΤΗΣ. (Λαμβάνων ἑσιν πρὸ τῆς τραπέζης.) Καθῆστε ἐκεῖ και ἡσυχία! (Οἱ μικροὶ τοποθετοῦνται ἀπέναντι.) 'Αρχεται ἡ συνεδρίασις. Ντίγκ! Ντίγκ! Ντίγκ!.. Σιωπή! 'Εν πρώτοις, καθώς είπαμεν, θά ζυγισθοῦν τὰ τεμάχια. (Θέτει τὰ τεμάχια εις τὴν ζυγαριὰν, ἀπὸ τὸ ένα μέρος και ἀπὸ τὸ άλλο.) Βλέπετε; τὸ ένα είναι βαρύτερον. 'Ο Δημητράκης είχε δικη. 'Ας ζητήσωμεν τὴν ἰσοροπία! (Λαμβάνει τὸ ἓν τεμάχιον και το δαγκάνει κατόπι τὰ ζυγίζει πάλιν.) 'Α, διάβολε! τώρα είναι βαρύτερον τὸ άλλο! (Δαγκάνει τὸ δεύτερον, και τὰ ζυγίζει πάλιν.) Τίποτε! ἔδάρυνε πάλι τὸ πρώτον!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Μά τί ἔκαμες, ἀδελφέ!

ΚΩΣΤΗΣ. Δικαιοσύνη! Τὰ τεμάχια πρέπει να γίνουν ὁμοια! ('Εξακολουθεῖ να δαγκάνη πότε τὸ ἓν και πότε τὸ άλλο, και να τα ζυγίζει, αλλά χωρίς να κατορθῶν τὴν ἰσοροπία. Οἱ μικροὶ, ἀνῆσυχου και 'αρχάς, ἐντρομοι κατόπι, θυμωμένοι τελευταίον, διαμαρτύρονται ὀλονέν.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Μά τί κάνεις; 'Εσὺ τῶ φάγες ὄλο!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Φθάνει λοιπόν! Πῶς μπορεῖς να τα κάμης ὁμοια, με τέτοιες μπουκιές που καταβάζεις;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — Τῶ κανες ρόττο!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Καλά! Καλά! 'Αφησε! 'Υποχωρῶ!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. 'Υποχωρῶ!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Συμβιβάζομεθα, βρε ἀδελφέ!

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Συμβιβάζομεθα! φθάνει!

ΚΩΣΤΗΣ. — Τί ὠραῖο κόκ! ('Εξακολουθεῖ τὸ ἔργον του, μὴ δίδων προσοχὴν εις τὰς διαμαρτυρίας. Οἱ μικροὶ ἐπιβάλλουν χεῖρας δια να τον ἐμποδίσουν.)

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. Τὸ γλυκισμά μου!

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τὸ γλυκισμά μου!

ΚΩΣΤΗΣ. ('Υπερασπιζων τὰ τεμάχια τοῦ γλυκίσματος και ἀποθῶν τοὺς μικροὺς.) Πῶς; ἀφήσατε τὰς θέσεις σας; Θέλετε να ἐπηρεάσετε τὴν Δικαιοσύνην;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. Τί δικαιοσύνη που το ἔφαγες ὄλο;! Δόσε μας τὰ κομμάτια μας!

ΚΩΣΤΗΣ. Μά που είναι ἀκόμη ἄνισα, μπρὲ παιδιά;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. 'Ας είναι! έμένα δόσε μου τὸ μικρότερο.

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — 'Ας είναι! δέν πειράζει! τὸ μικρότερο!

ΚΩΣΤΗΣ. Ὡστε θέλετε να μὴν ἐξακολουθήση ἡ δικη;

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ. — 'Αμ' ἂν ἐξακολουθήση ἔτσι, δέν θά μείνη τίποτε για μᾶς!

ΚΩΣΤΗΣ. — Και σύ, 'Αντωνάκη, παραδέχσαι ὅτι ἐτελείωσεν ἡ δικη;

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. — Ναι, ναι, ἐτελείωσε. Φέρ'τα ἐδῶ!

ΚΩΣΤΗΣ. — Πολὺ καλά! ἡ δικη ἐτελείωσεν' οἱ ἀντίδικοι συμβιβάζονται. Και αὐτὰ τὰ κομμάτια που'ἔμειναν...

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ } Φέρ'τα! γρήγορα!

ΚΩΣΤΗΣ (ἀποθῶν αὐτοὺς). 'Α, με συχωρεῖτε! Τὰ κομμάτια αὐτὰ ἀνήκουν εις ἐμέ... δια τὰ ἔξοδα τῆς δικῆς!.. (τὰ τρώγει δλα.)

[Κατάπληξις. Οἱ μικροὶ βάζουν τὰ κλάμματα και ἀποσύρονται εις τὴν γωνία.]

ΔΗΜΗΤΡΑΚΗΣ (Κλαίων.) 'Εχάσαμεν... τὸ κόκ!..

ΑΝΤΩΝΑΚΗΣ. ('Ομοίως.) Πάει... πάει... τὸ κόκ!..

ΚΩΣΤΗΣ. (Μετ' ὀλίγας στιγμῆς σιωπῆς.) Ναι. 'Εχάσατε τὸ κόκ, αλλά ἐκερδίσατε ένα σπουδαῖον μάθημα. Εἰς τὸ ἔξης θά μάθετε να λύετε τὰς διαφορὰς σας μόνοι σας, σάν καλά ἀδελφια. 'Οταν ὁ ένας υποχωρῆ εις τὸν ἄλλον, δέν θά κινδυνεύσετε πλέον, να πάθετε, ὅ,τι ἐπάθατε σήμερα!

(Πίπτει ἡ αὐλαία.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 117)

— 'Ομιλήσατε, κύριε, και ὁ,τι είναι ἀνθρωπίνως δυνατόν να γίνη, δια τὸ δυστυχημένο αὐτὸ παιδί, θά γίνη, σὰς το ὀρκίζομαι.

— Εἶμαι βέβαιος, είπεν ὁ ἀξιωματικὸς ὑποκλινόμενος. Ἴδου τί συνέβη.

Με ὀλίγας λέξεις, ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ στρατάρχου ἀνεκοίνωσεν εις τὸν Σαιν Ροκαντέν τὴν ἀτυχὴ ἔκβαση τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ρογήρου. Προσέθεσεν ὅτι ὁ δούξ Βελλὸν προσεφέρθη εις τὸν 'Ισπανὸν διοικητὴν νάνταλλάξη τὸ παιδίον ἀντὶ δέκα αἰχμαλώτων, συλληφθέντων εις τὰς τελευταίας μάχας τῶν προφυλακῶν. 'Αλλ' ἐκεῖνος ἀπήντησεν, ὅτι ἐννοεῖ να κρατήση ὄλους τοὺς γάλλους αἰχμαλώτους, δια να τοὺς μεταχειρισθῆ ὡς ὀμήρους, ἐν περιπτώσει καταλήψεως τῆς πόλεως ἐξ ἐφόδου.

— 'Ο κύριος στρατάρχης, προσέθεσε, σὰς παρακαλεῖ να μὴν ἀνακοινώσετε εις κανένα τὰ δυσάρεστα αὐτὰ νέα. 'Εάν τὰ ἐμάνθαναν οἱ στρατιῶται τοῦ 'Αργοναύτου, θά ἐγεννᾶτο τοιοῦτος ἐρεθισμὸς, ὥστε ὄλοι οἱ γενναῖοι αὐτοὶ ἄνδρες θά ἐκαμναν καμμίαν τρέλλαν, δια να σώσουν τὸν ἀνεψιόν σας, καμμίαν τρέλλαν, ἢ ὀποία θά ἦτο ἐξ ἴσου ἐπικίνδυνος και δι' αὐτοὺς και δι' ἐκείνον. Ὡστε εἰμποροῦμεν να στηριχθῶμεν εις τὸν λόγον τῆς τιμῆς σας, ὡς εὐπατρίδου Γάλλου, ὅτι τίποτε ἀπὸ ὄλα αὐτὰ δέν θά γίνη γνωστὸν εις κανένα;

— 'Εχετε τὸν λόγον μου, είπεν ὁ ἰππότης με πολλὴν ἀξιοπρέπειαν. Εἴμεθα ὁμως πάντοτε ἐλεύθεροι, εγὼ και ὁ φίλος μου, να κάμωμεν ὅ,τι νομίσωμεν χρήσιμον πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνεψιοῦ μου.

— Οὔτε θέλομεν, οὔτε ἔχομεν δικαίωμα να σας ἐμποδίσωμεν, κύριε' ἐξ ἐναντίας μάλιστα εἴμεθα πρόθυμοι να σας δώσωμεν πᾶσιν δυνατὴν βοήθειαν, ἀρκεῖ να μὴν ἐκθέτη εις κίνδυνον τὸ στρατεύμα.

— Σὰς εἶμι ὑπόχρεως και σὰς παρακαλῶ να εὐχαριστήσετε ἐκ μέρους μου τὸν κύριον Στρατάρχην.

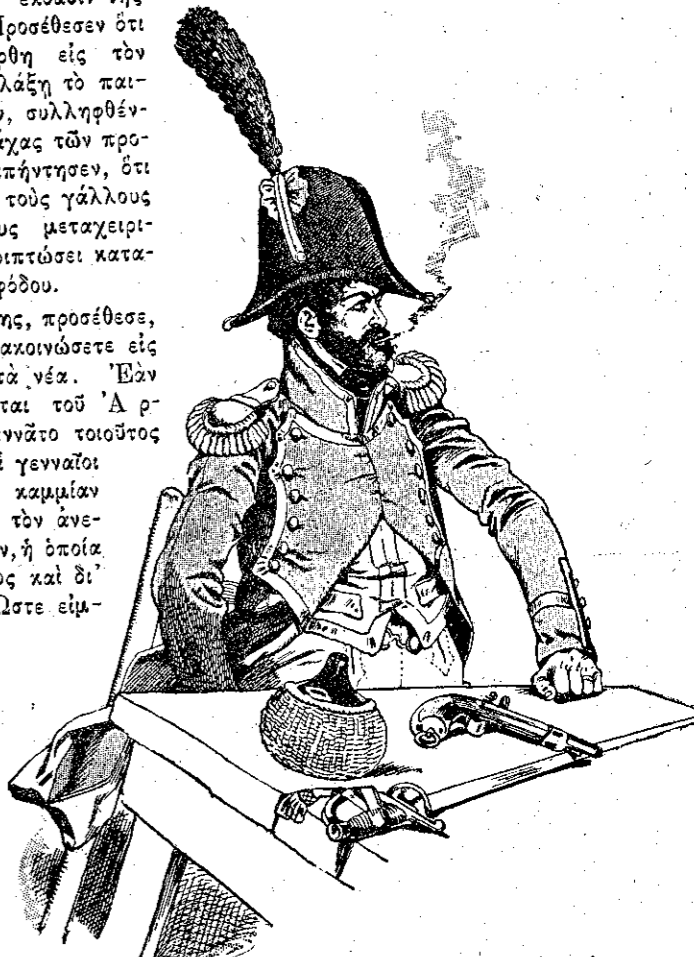
— Δέν θά λείψω, να εἰσθε βέβαιος. Και τώρα, προσέθεσεν ὁ ἀξιωματικὸς ἐγχειρόμενος, ἡ ἀποστολή μου ἐτελείωσεν. 'Επιτρέψατέ μοι να σας ἀποχαιρετήσω και να σας εὐχηθῶ καλὴν ἐπιτυχίαν δια τὰ γενναῖα σχέδια σας.

'Ο Σαιν Ροκαντέν προέπεμψε τὸν ἐπισκέπτην του, μετὰ τῆς συνήθους ἀποφῶς να εὐρω πιστότερον σύντροφον.

τῶ φιλοφροσύνης' αλλά μόλις ἐπανήλθεν εις τὴν σκηνὴν, ἐρρίφθη ἐπάνω εις ἐν καθίσμα και ἀνελύθη εις δάκρυα.

— 'Θάρρος, φίλε μου, είπεν ὁ Παλουάζος. Τὸ πᾶν δέν... — 'Εχάθη, συνεπλήρωσεν ὁ ἰππότης. Τὸ γνωρίζω καλά, αλλά τὰ πράγματα είναι πολὺ σοβαρά. Ποῖος ἤξεύρει που εἴμποροῦν να φθάσουν οἱ κατηραμένοι αὐτοὶ 'Ισπανοί. Εἶδες δα' ἐτὸ ταξεῖδι μας τί σκληροὶ ἄνθρωποι που είναι!

'Ο Παλουάζος ἐφρικήσεν, ἀναμνησθεῖς

« Καλά... να τους τουφεκίσουν! » ὡς ὄνειρον τὸ δένδρον με τοὺς κρεμασμένους ἀνθρώπους, τὸ ὀποῖον συνήγησαν εις τὸ στενὸν τῶν Πυρηναιῶν.

— 'Επὶ τέλους, είπεν ὁ Σαιν Ροκαντέν, σπογγίζων τὰ δάκρυα του, δέν πρέπει και να πελπιζώμεθα.

— Καθόλου. Πρέπει μάλιστα να... — Να τραβήξωμεν ἐμπρός.

— Πῶς;

— Βέβαια, ἀφοῦ μόνοι ἡμεῖς εἴμποροῦμεν να σπεύσωμεν πρὸς βοήθειαν τοῦ δυστυχημένου παιδιοῦ.

— 'Αλλά... — 'Ησύχασε, δέν θά πᾶμε 'ετὰ τυφλά. 'Ερχου μαζί μου και μὴ σε μέλη.

— Νομίζεις ὅτι ἡ παρουσία μου θά... — Είναι ἀναγκαῖα; Βέβαια. Δέν εἴμπορῶ να εὐρω πιστότερον σύντροφον.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

